

ontbrak. Dit is het grootste aantal dat ik ooit aantrof. Doch we herinneren ons toch ook dagen dat we verscheidene ex. (beneden het aantal van 10) vonden tusschen het aanspoelsel.

In het Febr.-nummer vermeldt Dr. Tinbergen waarnemingen over meeuwen, die op konijnen jagen. Op Skockholm-island (voor de kust van Z.W.-Wales) zagen we hoe zilvertmeeuwen papegaaiduikers voor hun hol opwachtten en door de thuiskomende vogel als 't ware te verschrikken de buit trachtten te pakken te krijgen. Meestal schoot de zilvertmeeuw op een terugkeerende papegaaiduiker af met het gevolg dat deze de vischjes, die hij in de snavel had, losliet en er vandoor ging. Ook wel tippelden de zilvers voor de hollen der „puffins” rond en keken af en toe eens naar binnen. Bij waarnemingen, die we deden bij een nest van een groote mantelmeeuw kregen we het vangen van een konijn door de groote mantelaar te zien. De meeuw stond voor een konijnenhol op wacht en pikte op het moment dat het konijn het hol uit kwam toe. Een tamelijk harde schreeuw van het konijn was het onmiddellijk gevolg. De meeuw had het dier in de hals gepakt en schudde het heen en weer. Het konijn was in korten tijd dood doch vertoonde bij onderzoek geen wonde. Ook zagen we eens hoe een mantelaar met minder succes een papegaaiduiker aanviel, die uit het nesthol tevoorschijn kwam.

22 Februari zagen we te Maassluis een pestvogel in een plantsoen, vlak langs de weg.

GERRIT V. D. HEIDE.

Berichten over Pestvogels ontvingen wij ook nog uit Bloemendaal, Overveen, Texel en Amsterdam. Er zijn er dus heel wat geweest. Wie veel wilde rozen en cotoneaster in zijn tuin of plantsoen heeft, krijgt altijd een goede kans, ze te zien. T.

Zwerftochten naar Oostzanergat en Rothoek. Het lijkt ons gewenscht, nog eenige aanvullingen te geven op ons artikel opgenomen in de afleveringen 8 en 9 van „De Levende Natuur”, Jrg. 41, daar sedert het schrijven van dit artikel wel eenige veranderingen plaats gehad hebben, al zijn deze niet van ingrijpende aard geweest.

De toestand van het Oostzanergat is ongewijzigd gebleven. In den Rothoek verdween het grootste deel van de braakliggende sliedvlakte onder een volledige begroeiing met zeeasters. Hierdoor dus een sterke beperking van het voedselgebied van de steltloopers. Gezien het feit, dat de jacht niet meer verpacht wordt, is het aantal eenden weer toegenomen. Het aantal snippen was deze herfst (1936) buitengewoon groot. Evenals vorige winters zijn ook thans de zwarte ruiters nog present. (10 Jan. ongeveer 20 ex.). Ook deze winter overnachten de spreeuwen weer bij duizenden in het riet langs den weg.

Tengevolge van het feit, dat we de lijst der waargenomen vogelsoorten zoo beknopt mogelijk wilden houden, was het bij sommige soorten, die niet specifiek zijn voor deze gebieden, doch meer als doortrekker zijn te beschouwen, vaak moeilijk de juiste termen te vinden, om het voorkomen aan te duiden.

Een soort nog niet in de lijst opgenomen, doch dit jaar waargenomen is het smelleken. Het witgatje, reeds bekend van het Oostzanergat, werd thans ook aan den Rothoek waargenomen. De geelgors werd door ons, de laatste tijd, althans aan den Rothoek, niet meer waargenomen. Wel kunnen wij er nog bij voegen: Geoorde Fuut, Brilduiker, Middelste Zaagbek, Grasmusch en Fratertje.

R. J. BENTHEM.

J. E. SLUITERS.

Amsterdam, 12 Jan. 1937.

Roodhalsfuten in Nederland. De Roodhalsfuut schijnt deze winter 1936-'37 in ongewoon aantal Nederland te bezoeken. Deze fuut is een bewoner van Oost-Europa en ik trof hem dan ook als broedvogel aan bij een bezoek in 1936 aan het Kis Balaton, een moeras bij het Platte-meer in Hongarije.

In Februari werd de roodhalsfuut o.m. waargenomen op de Bergsche Plassen bij Rotterdam, in de Biesbosch en zelf zag ik drie exemplaren in de Oude Rijn bij Katwijk aan Zee. De Oude Rijn wordt daar door een steenen muur van de zee gescheiden en aan de binnenkant van deze muur, dus in het zoete water, zwommen en doken de roodhalsfuten. De vogels waren nog geheel in Winterkleed en het mooiste kenmerk was wel de donkere snavel met de helder gele snavelwortel. Ze leken wel wat op zeekoeten, zoodat een Katwijksche jongen dan ook zei: „Die beesten noemen ze bij ons Koet”.

Het winterkleed zag er verder als volgt uit:

Donkergrijze weinig geparelde rug. Op de kop een donkergrijs kapje. Zijanten van de kop licht. Onderkant van de kop afgescheiden van de hals door een donker smal bandje. Hieronder weer een witte streep, die schuin naar boven loopt tot aan de achterkant van de hals.

Wanneer de vogel zwemt, tusschen de donkere vleugel en het wateroppervlak een breede,